

Arrest

nr. 98 229 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DECLERCQ, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 september 2012 wordt de beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Op dezelfde dag wordt aan verzoeker tevens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend en op datum van 29.12.2009 en 02.08.2011 werd aangevuld door :

C.R. {...}

nationaliteit: Kroatië

geboren te Zagreb op 05.09.1969

laatstgekend adres: {...}

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene stelt dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. Hij verklaart dat hij in 1987 naar Londen verhuisde, omdat hij in zijn land van herkomst zijn legerdienst niet wilde vervullen en hij er als homoseksueel problemen kende. Hij verklaart eveneens dat, toen hij in 2003 naar zijn land van herkomst terugkeerde, hij zich angstig voelde, omdat hij werd ondervraagd door de autoriteiten in verband met zijn oud paspoort en zijn desertie, en dat hij er zich ook eenzaam en depressief voelde, omdat hij er zich niet meer thuis voelde. Zijn gezinssituatie was immers gewijzigd, waardoor er veel problemen waren ontstaan die het hem onmogelijk maakten om er te blijven, en ook zijn vroegere vrienden waren veranderd vanwege de oorlog. Betrokkene verklaart eveneens dat zijn homoseksualiteit in België aanvaard wordt, maar dat zijn seksuele geaardheid hem problemen geeft in zijn land van herkomst. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze loutere beweringen kunnen staven en hij toont evenmin aan waarom deze een grond voor regularisatie zouden zijn. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bijgevolg kan dit niet weerhouden worden als grond voor regularisatie.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, namelijk het feit dat hij Nederlands heeft gestudeerd en bereid is om nog verder lessen te volgen, hij bereid is om te werken, al meerdere malen heeft deelgenomen aan modeprojecten van het Flanders Fashion Institute en door zijn creativiteit een aanwinst voor de Belgische arbeidsmarkt zou zijn, hij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, hij zijn vrienden als familie beschouwt, en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene verklaart dat hij sinds 2003 in België verblijft en legt een aankomstverklaring van 30.12.2003 voor die hem machtigt tot een verblijf in België tot 13.02.2004, alsook verschillende verklaringen van personen die stellen hem te kennen sinds 2003 en 2004. Uit de grondige studie van het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 24.02.2004 te Zagreb, Kroatië, een visumaanvraag heeft ingediend bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging, wat dus betekent dat hij na zijn aankomst in België in 2003 teruggereisd is naar zijn land van herkomst. Uit de studie van zijn administratief dossier blijkt eveneens dat betrokkene geen verder gevolg heeft gegeven aan deze visumaanvraag en is hij blijkbaar zonder de nodige documenten België binnengereisd en heeft hij er verder zonder verblijfsmachtiging verbleven. Tot de aanvraag 9bis van 14.12.2009 heeft betrokkene geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om zijn verblijf in België te wettigen. Hij legt een attest voor van het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding dat hij zich in februari 2006 heeft aangemeld om informatie te bekomen over zijn grondrechten in België en zijn eventueel recht op verblijf op basis van de wet van 15 december 1980, maar betrokkene toont niet aan dat hij verdere stappen heeft ondernomen om zijn verblijf te wettigen. Evenmin blijkt dit uit de studie van zijn administratief dossier. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan zijn integratie onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

De tweede bestreden beslissing:

“In uitvoering van de beslissing van L.M. {...}, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

C.R. {...} geboren te Zagreb op 05.09.1969, nationaliteit Kroatië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort;”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt het volgende:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het rechtszekerheidsbeginsel

Verwerende partij motiveerde de bestreden beslissing als volgt:

“De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. [..]”

Verzoeker gaat volledig akkoord met de bovenstaande paragraaf, met uitzondering van de laatste zin. De instructie van 19 juli 2009 werd inderdaad vernietigd door de Raad van State, hetgeen echter niet betekende dat de criteria in deze instructie niet meer van toepassing zouden zijn. Dit vormt een te verregaande interpretatie van de arresten van de Raad van State. De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie behoudt immers haar discretionaire bevoegdheid inzake de regularisatiebeslissingen overeenkomstig artikel 9 bis Vreemd. Wet.

Dit betekent met andere woorden dat de Staatssecretaris de criteria in de instructie van 19 juli 2009, en bij uitbreiding het hele beleid dat met deze instructie samenhang, nog steeds kan en mag toepassen. Dit werd ook bevestigd door de toenmalige Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid. De heer M. Wathelet verklaarde namelijk op 11 december 2011 naar aanleiding van de beslissing tot vernietiging van de voomoemde richtlijn door de Raad van State het volgende: “In het kader van de individuele behandeling zal de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid uitvoeren zoals bepaald door de wet. Hij garandeert rechtszekerheid. ”

Deze discretionaire bevoegdheid geldt ook bij de interpretatie welke situaties ‘buitengewone omstandigheden’ uitmaken die een aanvraag tot regularisatie overeenkomstig artikel 9 bis Vreemdelingenwet in België verantwoorden.

Voorheen hanteerde de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid als vaste beleidslijn dat personen die voldoen aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19/7/2009, ook voldoen aan de buitengewone omstandigheden. De vernietiging van de instructie veranderde daar niets aan.

Door plotsklaps dit beleid echter om te gooien, en te besluiten dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die een aanvraag in België verantwoorden, hoewel aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009 voldaan is, begaat verwerende partij een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Toen verzoeker op 14 december 2009 een aanvraag indiende tot het bekomen van een verblijfsvergunning op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet, meende verzoeker dat hij aan alle voorwaarden voldeed om in aanmerking te komen. Hij baseerde zich daarbij op criteria in de regularisatie-instructie van 19 juli 2009, en de toezegging van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dat personen die aan de inhoudelijke criteria van de instructie voldoen, ook voldoen aan de buitengewone omstandigheden. Deze instructie werd weliswaar vernietigd door de Raad van State op 9 december 2009, maar zoals hierboven werd aangehaald bood de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid garanties met betrekking tot de handhaving van het beleid.

Verzoeker besloot weloverwogen tot het indienen van een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9 bis Vreemdelingenwet. Doordat verwerende partij nadien verklaarde dat de vaste beleidslijnen waarop verzoeker zijn aanvraag had gebaseerd, en op basis van dewelke hij besloten had tot het indienen van een aanvraag, niet meer van toepassing zijn, schendt verwerende partij het rechtszekerheidsbeginsel.

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt immers in "dat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een handeling kan voorzien op het tijdstip waarop hij die handeling stelt. [...] Het rechtzekerheidsbeginsel biedt de burger de waarborg dat hij niet zonder redelijke rechtvaardiging verrast zal worden door rechtsgevolgen die hij niet kon voorzien op het ogenblik dat hij de handeling stelde."

Verzoeker baseerde zijn beslissing om een aanvraag in te dienen op het feit dat hij voldeed aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009, en de toezegging van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dat personen die aan de inhoudelijke criteria van de instructie voldoen, ook voldoen aan de buitengewone omstandigheden. Dit deed verzoeker besluiten dat hij een grote kans op succes had. Op het tijdstip dat verzoeker zijn aanvraag indiende, kon hij echter onmogelijk voorzien dat dit beleid radicaal omgegooid zou worden. Dit vormt een duidelijke schending van het rechtszekerheidsbeginsel, aangezien het voor verzoeker niet mogelijk was om de gevolgen van zijn aanvraag in te schatten op het moment dat hij de handeling stelde.

Het dient benadrukt te worden dat het bovenstaande betoog niet louter tot doel heeft om de toepassing te verkrijgen van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoeker vraagt enkel de correcte toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet, met respect voor het rechtszekerheidsbeginsel."

2.1.2. De Raad merkt op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag om verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198 769 omdat zij "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Verzoeker meent dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden wordt door het niet meer toepassen van de instructie. De aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden aanvaard, aangezien dit rechtsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). In casu werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en verzoeker er zich niet op kan beroepen. Verzoeker, die zijn aanvraag om machtiging tot verblijf pas op 14 december 2009 indiende en nog actualiseerde op 29 december 2009 en 2 augustus 2011, behoorde te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van de voorziene norm.

De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) ook al meent verzoeker te kunnen vertrouwen op een "vaste beleidslijn" op basis van dewelke hij had besloten tot het indienen van een aanvraag. Het rechtszekerheidsbeginsel laat het bestuur niet toe om het beginsel contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van verzoeker, dat een strikte toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig.

Verzoeker toont geen schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Verzoeker betoogt het volgende:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het gelijkheidsbeginsel vervat in artikel 10 en 11 van de Grondwet.

Het gelijkheidsbeginsel staat niet gelijk aan een verbod van onderscheid: het legt geen identieke behandeling op. Overeenkomstig vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof betekent het enkel dat elk verschil in behandeling redelijk verantwoord moet kunnen worden. Een verantwoording voor de verschillende behandeling is redelijk indien men het onderscheid maakt op basis van een objectief criterium. Hierna zal blijken dat dit alles behalve het geval is in voorliggende zaak.

Tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 bestond de mogelijkheid om een regularisatieaanvraag in te dienen op basis van duurzame lokale verankering. Hoewel de instructie die deze uitzonderingsprocedure regelde, vernietigd werd door de Raad van State, bleven de criteria in deze instructie in eerste instantie van toepassing bij de beoordeling van de aanvragen. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, werd dit ook uitdrukkelijk bevestigd door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

Verwerende partij hanteerde in eerste instantie de criteria in de instructie van 19 juli 2009, maar stelde na verloop van tijd haar werkwijze bij, waarbij uitdrukkelijk verklaard werd dat de bewuste criteria niet meer van toepassing zijn (zie bijvoorbeeld de motivatie van de bestreden beslissing). Deze werkwijze vormt echter een inbreuk van het gelijkheidsbeginsel. De verschillende behandeling van gelijkaardige aanvragen tot regularisatie die allen binnen dezelfde periode werden ingediend, valt immers niet redelijk te verantwoorden.

Afhankelijk van het ogenblik waarop verwerende partij een zaak beoordeelde, werden de criteria van de instructie al dan niet toegepast. De volgorde waarin aanvragen (die binnen dezelfde periode werden ingediend) behandeld worden, is echter volstrekt willekeurig. Het onderscheid in beoordeling steunt dus duidelijk niet op een objectief criterium, maar hangt af van het moment waarop de behandeling van de zaak plaatsvindt, hetgeen volledig willekeurig bepaald wordt. Dit vormt overduidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel. Gelijkaardige zaken worden immers verschillend behandeld, niet op basis van een objectief criterium, maar omwille van de volstrekt willekeurige volgorde waarin ze afgehandeld worden.

Ook dit middel heeft niet tot doel om de toepassing te verkrijgen van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoeker vraagt enkel de correcte toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet, met respect voor het gelijkheidsbeginsel.”

2.2.2. Waar verzoeker het gelijkheidsbeginsel geschonden acht, dient erop te worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoeker beweert, andere vreemdelingen werden geregulariseerd met verwijzing naar de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105.380).

Ten overvloede wijst de Raad erop dat slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker stelt dat *“de verschillende behandeling van gelijkaardige aanvragen tot regularisatie die allen binnen dezelfde periode werden ingediend”* niet redelijk te verantwoorden valt. Verzoeker laat echter na om met concrete gegevens aan te tonen dat de situatie van deze personen identiek is aan de zijne. Verzoeker brengt bijgevolg geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. Zelfs indien er vóór 5 oktober 2011 de administratieve praktijk bestond om de aanvragen aan de criteria van de instructie te toetsen, waardoor verzoeker meent dat hij ervan mocht uitgaan dat de criteria ook op zijn aanvraag zouden worden getoetst, dient de Raad vast te stellen dat deze praktijk contra legem was.

Verzoeker toont geen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het gelijkheidsbeginsel aan.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt het volgende:

“DERDE MIDDEL: Schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verwerende partij liet het na om de bestreden beslissing op afdoende wijze te motiveren. Verwerende partij maakt er zich immers gemakkelijk van af met de stelling dat instructie van 19 juni 2009 vernietigd werd door de Raad van State, waardoor de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zouden zijn.

Zoals in het eerste middel reeds werd aangehaald, is het niet correct dat deze criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn, aangezien de Staatssecretaris voor Migratie en Asiel ze nog steeds kan toepassing, gebruikmakend van haar discretionaire bevoegdheid. De Staatssecretaris beschikt dus over de mogelijkheid om de instructie te hanteren, maar deed dit in casu niet.

Op geen enkel moment werd echter in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de Staatssecretaris de criteria van de instructie niet toepaste. De stelling dat ‘de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn’ kan niet volstaan, zoals blijkt uit het voorgaande. De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam een bewuste keuze om de criteria in de instructie niet toe te passen, zonder deze beslissing te motiveren. Dit vormt dan ook een duidelijke schending van de materiële motiveringsplicht.

Omwille van het al het voorgaande vraagt verzoeker dan ook de nietigverklaring van de bestreden beslissing.”

2.3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.3. Verzoeker betoogt dat nergens in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de staatssecretaris de criteria van de instructie niet toepaste. De stelling dat de criteria van de instructie

niet meer van toepassing zijn, kan niet volstaan. De keuze om de criteria niet meer toe te passen zonder deze beslissing te motiveren schendt de materiële motiveringsplicht.

In de bestreden beslissing wordt aangaande het niet toepassen van de criteria van de instructie het volgende gemotiveerd: *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”* In tegenstelling tot verzoekers betoog in het middel blijkt uit de eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat verweerder wel degelijk heeft gemotiveerd waarom de criteria in de instructie, waarop verzoeker zich in zijn aanvraag beroept, niet worden toegepast. Verweerder verwijst uitdrukkelijk naar de arresten van de Raad van State waaruit blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 is vernietigd. Blijkens de eerste bestreden beslissing heeft verzoeker geen elementen aangehaald die een regularisatie van zijn verblijfstoestand verantwoorden. Verzoeker weerlegt deze motivering niet. In de mate dat verzoeker meent dat hij geregulariseerd diende te worden omdat hij zou voldoen aan de criteria zoals bepaald in de vernietigde instructie, is zijn betoog niet dienstig. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissingen steunen op een niet correcte feitenfinding of kennelijk onredelijk zouden zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER